

Demény Péter – Láng Zsolt

KICSIT TÖBB

KARÁCSONYI ZSOLT: *A KRÍM*. BUDAPEST,
ORPHEUSZ KIADÓ, 2015.

DP: Milyen hangulat telepedett rád olvasás közben?

LZs: Felemás. Élveztem az utazást, a sokféle helyszínt, élveztem a falun való lét leírását, élveztem a teret, a sok fényt. Másfelől volt, amikor zavart a szófacsarás: „porzó Apolló-korzó”, effélék.

DP: Jó, de úgy gondolom, van egy „végső hangulat”, nincs? Bennem egyfajta melankólia üledett le. Mindaz benne van, amiről írsz, de mint ha minden múlna is el rögtön, „most már pontosan nem is értem, / mit kerestem azon a képen...”

LZs: Ez a melankólia benned a kötetből szivárgott át, vagy a kötet „miatt” telepedett rád?

DP: A kötet világát melankolikusnak éreztem.

LZs: Igen, valóban, az elejétől a végéig, szép egységes kötet. Alaphelyzete tényleg melankolikus: az eleje, a faluval, a vége az Apolló-korzóval, és közte a Krím, ahova soha nem juthat már el, miközben az teljesen az övé.

DP: Ugyanakkor tetszett, hogy el tud szakadni a formától, mint a *Kard*-versben például, nem kapaszkodik belé tíz körömmel, felismeri, hogy engednie kell.

LZs: Túl engedékeny olykor. Emlékszem, amikor évekkal ezelőtt rájongva fedeztem fel a verseit, szóalkotásai, szófacsarásai, nem szokványos mondatszerkezetei szigorúbbak voltak. Most nem annyira szigorú.

DP: Amiket soroltál, én is túlzásnak éreztem. Mégis elégedetten tettem le a könyvet, már csak azért is, mert minden költőnek kell a Krím szerintem.

LZs: A krímes verset a kelleténél egy szakasszal többnek éreztem... Minden kicsit több. Vagyis kevesebb. De a *Kard* az, igazad van, rendben van.

DP: Úgy értem, minden költőnek kell egy táj, egy hely, amit nem érhet el, ami felé hiába törekszik.

LZs: Persze, de ennek a költői helyzetnek a leírása konkrétan elemezhető. A korábbi Kara-kötetekben több volt a váratlanság, itt most több a megszokott, az előrelátható. Ahogy eljátszik az Illyés-verssel, vagy a Rilké-jével, túl ismerős játék. Szerintem a „porzó Apolló-torzó” (a kevesebb) jelen esetben váratlanabb volna, mint a „porzó Apolló-korzó” (a több).

DP: Hát a *Medáliák* se nagyon József Atilla-iak. Mégis jó versek. A Rilke-parafraízis csak egy ügyetlen játék.

LZs: Arra gondoltam közben, hogy vajon a mai költészet mennyire szándékoltan „ügyetlen”. Új költői nyelv megtalálása? Ehhez volna segítség a pongyolaság?

DP: Nem segítség, csak elkerülhetetlen. Ha újat keresel, gödörbe is eshetsz.

LZs: Ez a kötet milyen kötetekkel rokon? Kiknek a költészetével?

DP: Olykor Keményt éreztem, meg Ted Hughest, mindenesetre olyasvalakit, aki mítoszként, mitikusként él meg mindent, aki úgy él versben, hogy minden történés a kezdetekre nézzen vissza.

LZs: Ha már mítoszt emlegettél, én egy kamasz-világot is éreztem a háttérben, utalást valamire, amit a kamasztársaság kitalál magának.

DP: Igen, az is van, egyfajta fűvészkertezés.

LZs: Fűvészkedés.

DP: Nyugtalan mítoszok...

LZs: Nyugtalan mítoszokból lesznek a nyuggeres toposzok.

DP: Ez biztos, kérdés, hogy mi-ki tudja megőrizni a nyugtalanságot. De hát ez már nem ennek a kötetnek a dolga.